

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Aradul bisericesc în sărbătoare

Nu de foarte multe ori, se întâmplă, ca în viața unei persoane sau a unei instituții să se petreacă evenimente importante, care să contureze o nouă etapă de afirmare a persoanei sau a instituției respective. În cazul de față, ne referim la o instituție, și anume, la cea mai venerabilă și onorabilă instituție a părții de vest a țării, care este Arhiepiscopia Aradului. Această formă de organizare bisericească a parcurs etape istorice dintre cele mai dificile de-a lungul istoriei, dar, ea a căutat să găndească, să lucreze și să fie stindardul unei lupte spirituale și duhovnicești permanente pentru credincioșii aflați în raza ei de lucrare bisericească.

Întâistătorii eparhiei Aradului, din cele mai vechi timpuri s-au străduit să-și împraprieze din ce în ce mai bine cadența slujirii lor arhieresti în corespondență cu nevoile, grijile, așteptările și dorințele legitime ale preoților și credincioșilor pe care i-au păstorit. Meritul slujirii lor de-a lungul vremii a fost cu atât mai însemnat, cu cât ei au fost nevoiți să lucreze într-un context pluriethnic și confesional și multicultural, așa cum este regiunea aceasta de vest a României. În felul acesta, ei au reușit să mențină vie și lucrătoare flacăra credinței ortodoxe, a spiritualității și culturii creștine, care a plămădit în timp sufletul românilor, conferindu-le anumite trăsături caracterologice și de raportare la marile valori ale Bisericii și poporului român.

Nu întâmplător la Arad s-au frământat cu multă forță marile idealuri de unitate ale românilor, în deceniile premergătoare Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918. Episcopii Aradului de atunci, preoțimea, Școala teologică arădeană (începând din anul 1822), intelectualii credincioși au conlucrat în mod pilduitor, pentru a frământa în mod creator marile idealuri bisericești și naționale, aflate în foarte mare vervă atunci, pentru ca fructul idealului unității de neam și simțire românească să fie copt în cel de-al doilea deceniu ale veacului trecut.

De aceea, nu întâmplător, eparhia Aradului a fost ridicată la rang de Arhiepiscopie la 28 noiembrie 2009, iar, Preasfințitul Părinte Episcop Dr. Timotei Seviciu, Întâistătorul eparhiei, a fost ridicat la rangul de Arhiepiscop. Aceas-

ta, ca urmare a meritelor, prin timp, ale acestui venerabil centru bisericesc, dar, și datorită strădaniilor și muncii neobosite a Preasfințitului Părinte Timotei, care, din anul 1984 slujește cu multă dăruire și înțelepciune eparhia arădeană. Bogata sa slujire arhipăstorească poate fi sintetizată în trei direcții esențiale: ridicarea noii catedrale a Aradului cu hramul „Sfânta Treime”, dezvoltarea și afirmarea învățământului teologic seminarial și universitar arădean și lucrarea pastoral-misionară neobosită a Înaltpreasfinției Sale în parohiile Arhiepiscopiei.

În acest context, creștinătatea ortodoxă a Aradului a îmbrăcat, duminică, 16 iulie 2017, a șasea duminică după Rusalii, haină luminoasă de sărbătoare, prin instalarea în istorica catedrală a Aradului, cu hramul „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul” (parohia Arad-Centru) a noului Episcop-vicar în persoana Preasfințitului Părinte Dr. Emilian Nica. Ceremonia de întronizare a noului Episcop-vicar a fost precedată de săvârșirea Sfintei Liturghii arhieresti, sub protia Înaltpreasfințitului Părinte Ioan, Mitropolitul Banatului, înconjurat de opt ierarhi împreună-slujitori, șapte preoți și nouă diaconi. Ceremonia de instalare propriu-zisă a fost împlinită de Mitropolitul Banatului, conform tradiției canonice ortodoxe și în prezența unei mulțimi mari de credincioși, care au umplut biserica catedrală, unii dintre ei fiind nevoiți să asculte Sf. Liturghie și ceremonia de instalare în curtea sfântului locaș, prin instalația de sonorizare a catedralei.

Preasfințitul Episcop-vicar Emilian este un tânăr ierarh al Bisericii noastre, care s-a remarcat de câțiva ani buni, în fața întregii Biserici, prin ținuta sa fizică și duhovnicească demnă, prin pregătirea sa teologică excepțională, fiind conferențiar universitar și dascăl de teologie, specializat în disciplina de Istorie a Bisericii Ortodoxe Române și prin râvna cu care a slujit Biserica în diferite împrejurări și făcând față cu bine celor mai dificile situații.

Continuare în pagina 2

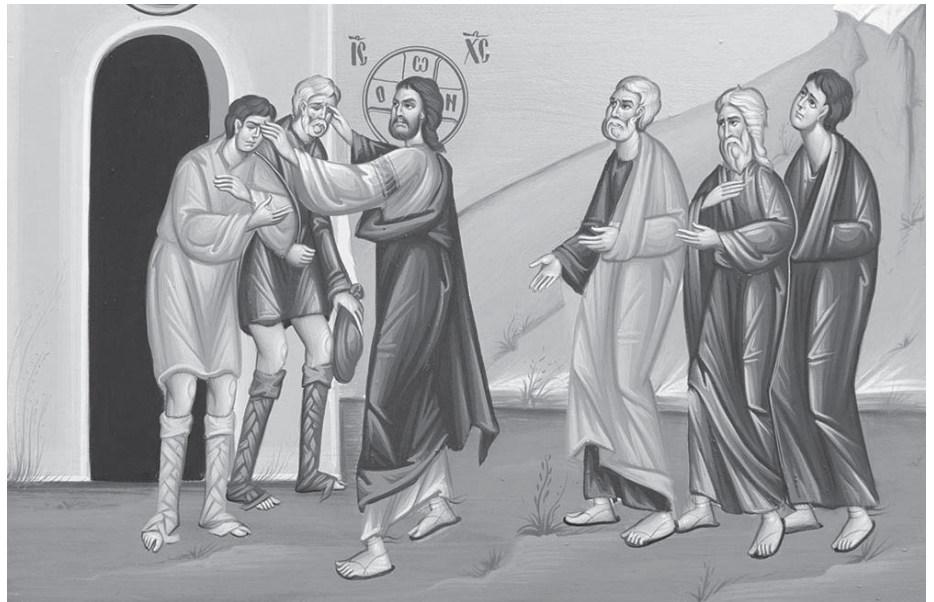
Pr. Ioan TULCAN

PREDICA

Discreția Domnului într-o lume oarbă duhovnicește

Duminica a VII-a după Rusalii

„Plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David. După ce a intrat în casă, au venit la El orbi și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta? Zis-au Lui: Da, Doamne! Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră, fie vouă! Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe. Iar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela. Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon. Și fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau zicând: Niciodată nu s-a arătat așa în Israel. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.” (Matei 9, 27-35)

Pericopa evanghelică a duminicii a VII-a după Rusalii vine în încheierea unui ciclu de pericope evanghelice care au o tematică comună și anume: vindecarea a slugii sutașului, a demonizaților din Gadara, a slăbănogului din Capernaum și iată astăzi, a doi orbi și un mut din Capernaum.

După întunecimea gadarenilor, Domnul revine în Capernaum și află credința unor entuziaști care i-au pus înaintea un paralizat, un slăbănog, iar acum, tot cu credință se țin după El doi orbi care nu încetau să strige: „Miluiește-ne pe noi Fiule al lui David!” Acest apelativ era unul de mare cinste la acea vreme. Nu oricine era numit așa. Regele David era considerat cel mai mare rege al iudeilor, iar a fi numit urmaș al lui David era o mare onoare. Sunt demni de toată lauda acești orbi. Deși nu vedeau, credeau în puterea lui Hristos doar din ceea ce au auzit. Iudeii cei ce vedeau minunile nu erau credincioși, mereu găseau un motiv pentru care să nu creadă în El.

Grea este orbirea fizică, pe care o vindecă Domnul. Orbului îi este cu desăvârșire inaccesibilă uriașa lume a imaginilor vizuale, care alcătuiește aproape jumătate din impresiile exterioare pe care sufletul le primește. Pentru el nu există soare strălucitor, zori trandafirii, cer azurii, jocul de culori al curcubeului; nu există tablourile trezirii pline de bucurie și apusul soarelui. Tot farmecul minunat al lumii lui Dumne-

zeu ce se revărsa în simfonii și game de culori este ascuns de orb. El nu îi vede nici pe oamenii apropiați, nu vede persoanele care îi sunt scumpe, nu vede obiectele îndrăgite. Și mai rea, și mai primejdioasă pentru om este însă starea așa-numitei orbiri duhovnicești, care se manifestă de obicei sub două forme: orbirea credinței și orbirea dragostei. Aceste două aspecte le găsim la fariseii cei orbi care pe de o parte nu credeau că Mântuitorul nu are putere dumnezeiască să facă minuni, iar dacă face minuni, ei găsesc să îi învinuiască pe cei vindecați bacă sunt vindecați sâmbăta, ba nu se bucură de vindecarea lor. De aceea acești orbi sunt mai degrabă judecători pentru iudeii necredincioși.

Mântuitorul îi vindecă pe acești orbi în casă și nu în văzul tuturor. Îi vindecă pe baza credinței lor. De multe ori vedem că Domnul îi vindecă pe bolnavi pe baza credinței lor. Doar atunci când situațiile erau de așa natură că nu mai era necesară credința, intervenea mila Domnului. Dar în situațiile în care Mântuitorul Iisus Hristos cerea credința El o făcea pentru a-i face pe oameni să cunoască faptul că minunile sunt conlucrări între El și om, sunt acte teandrice. Prin aceasta se vede o smerenie a lui Dumnezeu. Nu pune pe seama puterii Sale dumnezeiești vindecarea, ci pe baza credinței bolnavilor.

Continuare în pagina 2

Pr. Sorin ILOTA

Din sumar

► **Înscăunarea Preasfințitului Părinte Emilian Crișanul în demnitatea de Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului** pagina 3, *Protos. dr. Iustin Popovici*

► **Știri** pagina 4

Discreția Domnului într-o lume oarbă duhovnicește

Urmare din pagina 1

Faptul că Domnul Iisus îi vindecă pe acești orbi în casă și le poruncește ca nimeni să nu știe arată clar dorința de a nu ieși cu nimic în evidență, de a nu se lăuda; Domnul nu căuta slava de la oameni. Dacă în alte împrejurări El îi trimite pe cei vindecați să propovăduiască (Luca 8, 39) aceasta o face pentru că El era alungat (vindecarea îndrăcitului din ținutul gherghesenilor); Acum ne învață să nu ne lăudăm pe noi înșine ci chiar să îi oprim pe cei care vor să ne laude. Doar dacă lauda se referă la Dumnezeu atunci nu numai că nu ne oprește, dar ne și poruncește să o facem.

Cea de-a doua minune din pericopa evanghelică a zilei ne relatează izgonirea unui demon dintr-un mut. De fapt traducerea mai exactă a textului biblic ne menționează că acesta ar fi fost un surdo-mut. Acestuia nu-i cere Domnul credință, ci fiindu-i milă îl vindecă. Dar fariseii nu cred. Inimile simple slăveau pe Dumnezeu că „niciodată nu s-a arătat așa ceva în Israel”, dar fariseii orbi pentru a vedea pe Dumnezeul venit printre oameni și muți pentru a- L slăvi ziceau: „cu domnul demonilor scoate pe demoni”. Nu degeaba îi numește Domnul „călăuze oarbe” (Matei 23, 24), care îi călăuzesc pe alți orbi și sunt gata să cadă în groapă (Matei 15, 14). Tocmai aceasta este orbirea duhovnicească a credinței, despre care vorbind, Domnul Iisus Hristos lămurește că cei loviți de ea, văzând, nu văd, și, auzind, nu aud, nici nu înțeleg, și că se împlinesc asupra lor proorocia lui Isaia, care zice: Cu urechile veți auzi, dar

nu veți înțelege, și cu ochii vă veți uita, dar nu veți vedea (Matei 13, 13-14).

De aceea cred că trăsătura centrală a acestor două minuni este discreția. Discreție pentru că Domnul nu face minuni pentru a fi lăudat de oameni, și dacă este ocărât nu bagă de seamă. Părintele Teofil de la Sâmbăta de Sus spunea că un om atunci este desăvârșit când i se face lauda ca și ocara.

Domnul n-a abuzat de darul acesta al facerii de minuni, cel puțin din trei motive: Întâi, pentru ca nu cumva iudeii, impresionați de puterea Sa, să dorească din nou să-L proclame rege, după cum au mai încercat și altă dată (Ioan 6, 15), pentru că pericolul pe care Mântuitorul a trebuit să-l înfrunte permanent, dată fiind concepția și mentalitatea greșită a conaționalilor Săi, a fost acela de a fi considerat lider național și politic. De aceea după o intrare triumfală în Ierusalim au urmat câteva zile după care era urcat cu ocară pe Golgota, pentru că „împărăția nu era din lumea aceasta”; a doua motivație a discreției Domnului este smerenia. A dorit să ne învețe pe noi smerenia. Să ne atragă atenția că darurile și calitățile deosebite nu trebuie „afișate” sau „aruncate porcilor” (Matei 7, 6), ci păstrate în taină, așa cum își păstrează cineva bunurile sale cele mai de preț, ca să nu-i fie furate. Tot așa și darurile spirituale și însușirile cele frumoase, dăruite nouă de Dumnezeu, trebuie să le folosim cu multă înțelepciune și smerenie, ca nu cumva afișându-le sau lăudându-ne cu ele, diavolul ori lumea să le smulgă de la noi; în

al treilea rând, însă, Domnul Hristos nu a abuzat de darul facerii de minuni, ca să ne arate nouă că binele se săvârșește într-un „discreție”, acesta neavând nimic comun cu „spectacolul” și „publicitatea”. Viața în Hristos nu are nimic comun nici cu „eroismul” lumii acesteia, nici cu mândria ori laudele și slava deșartă atât de prietene veacului nostru. Chiar dacă ar putea părea unora că mai multa facere de minuni a lui Hristos ar fi fost cea mai eficientă armă de a fi „cucerit” lumea și a o fi convins că are de-a face cu Dumnezeu, nu este așa. Credința este ea însăși o minune, iar viața în Dumnezeu nu este spectacol. Când veți vedea pe cineva pretinzând că este omul lui Dumnezeu, dar este ahtiat după publicitate și spectacol, dorind numai decît să se afișeze cu darurile pe care le are, acela să știți că nu este de la Dumnezeu! Mântuitorul Hristos nu a făcut așa! Ba încă, atunci când tămăduia, datorită lacrimilor, insistențelor și credinței, avea grijă totdeauna să atenționeze pe cel vindecat: „Vezi, nimeni să nu afle despre aceasta” (Marcu 5, 43), ori „Nimănui să nu spui nimic.” (Marcu 1, 44) De ce oare, căci, potrivit logicii noastre, ar fi trebuit „trămbițate” toate acestea până la marginea lumii, ca oamenii să creadă în El?

Ei bine, nu este așa! Haideți să nu îi dăm noi „lecții” lui Dumnezeu! Dacă lucrurile ar fi stat așa, în mod cert El, Care nu ne-a dorit decît binele, ar fi făcut, poate, „tone” de minuni. Însă, nu multele minuni le-au lipsit contemporanilor lui Hristos pentru a crede în El, după cum nu minunile ne lipsesc nouă

pentru a fi mai buni! Cel puțin nu minunile acestea exterioare!...

Așadar noi cei de astăzi nu avem nevoie de minuni peste minuni, de „șocuri” pentru a crede în Dumnezeu; nu trebuie să fie inundații sau cutremure pentru a ne întoarce la Dumnezeu. Lumea de astăzi este o lume care trăiește din breaking-news, știri șocante, terifiante, de ultim-moment, dezvăluiri incendiare. Tocmai acestea au ajuns să ne orbească. Viața în Hristos nu este o viață de tabloid, nu e o viață de publicitate, ci e o viață de discreție, de cumințenie, de bună-cuviință, uneori de anonim. Mulți Părinți duhovnicești din zilele noastre, bătrâneii cu epitrahile încărcate de multe rugăciuni care au plecat la ceruri spuneau că lumea este ținută de pustnicii care se roagă pentru lume. Acei pustnici trăiau în anonim, dar totodată în comuniunea Bisericii. Departe de lume, dar aproape de Dumnezeu; departe de oameni și totuși purtându-i pe brațele rugăciunilor. În umezeala peșterilor, în frigul iernilor, dar plini de căldura focului rugăciunii; în arșița zilelor de vară (noi în lume în adierea aerului condiționat), dar lacrimi stingând mânia lui Dumnezeu.

Să căutăm a prețui smerenia, chiar dacă aceasta nu pare a face deloc „casă bună” cu veacul acesta. Hristos a riscat să fie taxat ca necunosător al „tehnicii de cucerire” a maselor și că „nu Și-a văzut interesul” – cum s-ar spune în limbaj cotidian –, dar a făcut acestea pentru a ne transmite nouă veritabilele valori și virtuți, singurele ce merită cultivate și agonisite cu adevărat.

Aradul bisericesc în sărbătoare

Urmare din pagina 1

Înzestrat cu atâtea daruri și simțind atât de multe responsabilități a venit în Aradul bisericesc, pentru a fi un împreună-lucrător cu Întăistătorul eparhiei arădene, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Timotei, în ogorul Bisericii, pentru ca împreună să ducă mai departe crucea slujirii arhieresti în aceste vremuri nu tocmai ușoare pentru slujitorii și mărturisitorii credinței în Dumnezeul Iubirii veșnice.

În timpurile pe care le trăim, credincioșii trebuie să se simtă solidari în mărturisirea lui Iisus Hristos Cel răstignit și înviat, încurajându-se unii pe alții în această lucrare sfântă de a fi martori și mărturisitori vii ai Celui veșnic viu și Iubitor de oameni.

Pliroma Bisericii arădene privește cu bucurie și cu speranță spre evenimentul la care au fost părtași cu dumnică trecută, dorind să vadă impulsul unei lucrări bisericești vii și dinamice, drepte și luminoase, care să întărească comuniunea bisericească între toți, pornind de la ierarhi și preoți, care să-i cuprindă și pe credincioși, răspunzându-se în felul acesta, în mod concret, nevoilor, aspirațiilor și dorințelor duhovnicești ale credincioșilor și ale lumii de astăzi.

Nădejdea șterge lacrimile sufletului rănit

Nădejdea în Domnul alungă deznădejdea întunecată, plină de spaime, chemând mila dumnezeiască și mântuirea. Nădejdea în Domnul îi izbăvește pe cei căzuți. Nădejdea la mila lui Dumnezeu îi îndreaptă pe cei îngenuncheați; ea desface lanțurile de la picioarele celor întemnițați.

Nădejdea răsare întocmai ca zorile trandafirilor pe cerul sufletului, luminând zilele întunecate de negură ale sufletului întristat și ale inimii deznădăjduite. Ea revarsă balsamul mângâierii pe rănilor inimii înlăcrimate. Ea îi ocrotește pe orfani și ajută văduvele. Nădejdea răsplătește il ține pe cel nedreptățit și îi ușurează pe cei împilați și robiți.

Nădejdea îi întărește pe bătrâni ca să poată duce până la sfârșit povara bătrâneții. Ea dă curaj fecioarelor părăsite ca să trăiască în cumințenie și tinerilor ca să se arate bărbați vrednici și buni. Ea șterge lacrimile ce întunecă ochii celor nefericiți. Nădejdea în viața veșnică face ca moartea apropiată să fie fără durere.

(Arhimandrit Arsenie Papacioc, *Despre izbăvirea de întristare*, Editura Elena, Constanța, 2013, p. 51)

Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul

Sfântul Prooroc Ilie era un om asemenea nouă pătimitor, și cu rugăciune s-a rugat ca sa nu plouă, și n-a plouat trei ani și șase luni de zile, și iarăși s-a rugat și cerul a dat ploaie și pământul a rodit roade bogate. „Acum am cunoscut ca ești un om deosebit, iar cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta” (III Regi, XVIII, 24)

Ilie era prooroc ales de Dumnezeu din localitatea Tesba, ținutul Galaadului. Activitatea sa profetică s-a desfășurat în secolul al IX î. d. Hristos în vremea domniei regelui Ahab din Samaria și a soției sale Izabela. Ne mai având părinți și frați, și mai ales datorită vieții lui cu adevărat sfinte, fusese chemat de Dumnezeu la harul proorociei. Zilele le petrecea în rugăciune, muncă și dragoste față de cei oprimați, cărora le înțelegea durerea dar nu avea ce să facă deoarece la conducerea poporului evreu veniseră regi, care numai țineau tradițiile sfinte și obiceiurile curate din neam în neam. Regele Ahab și soția sa Izabela erau încărcăți de păcate și fărădelegi, au părăsit închinarea către un singur Dumnezeu, ridicând temple și jertfelnice zeului Baal și soției sale Așera. Din pricina fărădelegilor lor, proorocul Ilie le-a prevestit că Dumnezeu nu va mai da ploaie pe pământ, și de frică să nu fie ucis, s-a retras într-un loc ascuns lângă pârâul Cherit nu departe de Iordan, unde în fiecare dimineață corbii îi aduceau pâine și carne, iar apă bea din pârâu. Secând pârâul din lipsa de ploaie, Domnul i-a poruncit să se îndrepte spre Sarepta Sidonului, o provincie mărginașă unde își alinau suferințele departe de urgia palatului, nevoiașii, văduvele, orfanii și credincioșii adevărați alungați de la templu de nerușinata regină Izabela.

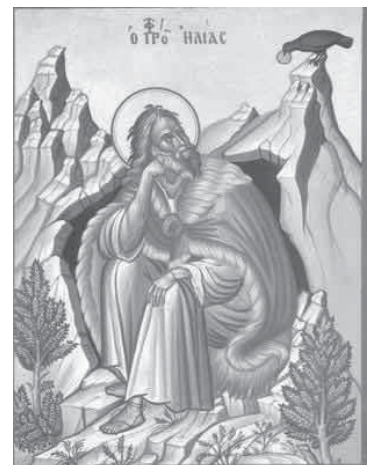
Fiind istovit, sfârșit de căldură, oboseală, foame, cere unei văduve să-i dea de mâncare. Aceasta cu lacrimi în ochii, îi dă cu toate că în casa ei nu era decât o mână de făină și puțin untdelemn din care voia să facă o azimă pentru ea și pentru fiul ei, care era pe moarte din cauza lipsei

de hrană. Proorocul Ilie o încuraja, spunându-i că Domnul a rânduit ca făina și untdelemnul să nu se termine până va da iar ploaie pe pământ. Așa a și fost, dar, în scurtă vreme fiul acestei femei s-a îmbolnăvit și a murit. La rugăciunile Sfântului Prooroc Ilie Dumnezeu îl învie pe fiul văduvei. Această faptă a fost vestită pretutindena, iar mama a cunoscut ca n-a părăsit-o Cel de Sus, iar proorocul Ilie este trimisul cerului pe pământ.

În cel de-al treilea an al secetei, Domnul i-a poruncit lui Ilie să se arate regelui Ahab. Făcând aceasta, proorocul i-a cerut lui Ahab să adune pe muntele Carmel întreg poporul împreună cu cei 450 de preoți ai zeului Baal și cu cei 400 de profeți ai zeiței Așera. După ce s-au adunat acolo, a cerut să i se dea 2 viței: unul pentru preoții păgâni iar altul pentru sine, ca să-i pregătească pentru jertfă, dar să nu pună foc pe ea, ci fiecare să cheme și să roage pe Dumnezeul lor să le aprindă jertfă. Preoții lui Baal au făcut după cuvântul lui Ilie, rugăciuni îndelungate către zeii lor, dar rugăciunile lor au rămas zadarnice. (III Regi 18, 28).

Spre seară Ilie a luat 12 pietre din care a făcut un jertfelnic, pe care a pus lemne, iar deasupra vițelul cel tăiat. Proorocul Ilie face o rugăciune stăruitoare care a avut cuvinte de foc în care dorea să se arate puterea lui Dumnezeu de care el era atât de convins, cerând pedepsirea slujitorilor idolului Baal. „Auzi-mă Doamne, auzi-mă, ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești Dumnezeu și că le întorci inimile la Tine”.

Dumnezeu arătându-și nemărginita Sa putere, la rugăciunea Proorocului Ilie a trimis fulger și a aprins jertfa cea de trei ori stropită din belșug cu apă, pregătită de Ilie. Cei ce erau de față au văzut că Dumnezeul lui Ilie este și trebuie să fie adorat de ei, și nu zeii păgânătății, și s-au încredințat că Dumnezeu cel Adevărat, este Dumnezeul părinților lor, Dumnezeul patriarhi-

lor și dreptilor. Domnul a trimis și ploaie. Poporul cunoscând care este adevăratul Dumnezeu, a ucis pe preoții lui Baal și pe profeții zeiței Așera. Cuprins de ură și furie, regele Ahab și soția sa Izabela au prins mare ură pe Ilie, voind să-lucidă. Ilie s-a retras în muntele Horeb, locuind într-o peșteră, iar de acolo Domnul l-a trimis spre a unge pe Eliseu prooroc în locul său.

Regele Ahab rândui-se, prin soția sa Izabela săucidă un locuitor pe numele Nabot, ca să-l răpească și să-i stăpânească o vie. Poporul văzând această fărădelege l-a ucis atât pe el cât și pe soția sa.

După toate aceste fapte minunate săvârșite, Ilie trecând Iordanul împreună cu ucenicul său Eliseu, a despărțit apele, în chip minunat, în două cu manta sa și s-a îndreptat spre pustie. „Iată că pe neașteptate un car de foc a trecut printre ei și Ilie s-a suit la cer într-un vârtej de vânt” (III Regi 2, 2). Manta a căzut de pe Ilie în timp ce a urcat la cer, a rămas la Eliseu cu ajutorul căreia desparte apele Iordanului, continuând apoi lucrarea profetică a lui Ilie, fiind socotit de toți ca urmaș al său.

Viața și faptele sfântului Prooroc Ilie să ne fie pildă, de rugăciune stăruitoare, de iubire față de Dumnezeu și Biserica Sa și față de aproapele nostru.

Ioan Claudiu MOCA

Înscăunarea Preasfințitului Părinte Emilian Crișanul în demnitatea de Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului

Sute de persoane au participat duminică, 16 iulie 2017, în Catedrala Veche „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul” din Arad, la ceremonia de înscăunare a noului episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului, Emilian Crișanul.

Ceremonia a început încă din seara zilei de ajun prin săvârșirea Vecerniei de către P.S. Siluan, Episcopul Ortodox Român al Ungariei, în prezența I.P.S. Timotei, Arhiepiscopul Aradului.

Sfânta Liturghie arhierescă, din ziua de duminică, a fost oficiată de un sobor de ierarhi alcătuit din Î.P.S. Ioan, Mitropolitul Banatului, Î.P.S. Timotei, Arhiepiscopul Aradului, P.S. Lucian, Episcopul Caransebeșului, P.S. Sofronie, Episcopul Oradiei, P.S. Nicodim, Episcopul Severinului și Strehaiei, P.S. Galaction, Episcopul Alexandriei și Teleormanului, P.S. Siluan, Episcopul Ortodox Român al Ungariei, P.S. Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Preasfințitul Părinte Paisie Lugoianul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timișoarei, P.S. Emilian Crișanul, noul Episcop-vicar ales al Arhiepiscopiei Aradului, împreună cu un sobor de arhimandriți, preoți și diaconi, în prezența a numeroși slujitori ai sfintelor altare din cuprinsul Eparhiei Aradului, a monahilor și monahiilor precum și a mulțimii de credincioși veniți din mai multe părți ale țării.

Cuvântul de învățătură la Sfânta Liturghie a fost rostit de către Preasfințitul Părinte Lucian, Episcopul Caransebeșului, care a explicat pericopa evanghelică despre minunea vindecării slăbănogului din Capernaum (Matei 9, 1-9), evidențiind faptul că Mântuitorul nostru Iisus Hristos este doctor al trupurilor noastre, dar mai presus de orice, El este Duhovnicul Care vindecă sufletele noastre de păcatele care ne îngreuiază viața și ne îndepărtează de la progresul nostru duhovnicesc.

Răspunsurile la Sfânta Li-

turgie au fost oferite de către Corul de tineret al Catedralei Vechi, dirijat de către conf. univ. dr. Mircea Buta.

Îndată după slujba Sfintei Liturghii s-a oficiat Ceremonia de instalare a Preasfințitului Părinte Emilian Crișanul, noul Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului.

Importantul moment a început cu citirea Actului patriarhal de confirmare de către Preasfințitul Părinte Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, în care, printre altele, se spune: „Apreciind că Preasfințitul părinte Episcop-vicar Emilian, în cei 26 de ani de viață monahală și 18 ani de slujire preoțească și 8 ani de slujire arhierescă, precum și în ascultările de slujitor, duhovnic, exarh în Arhiepiscopia Iașilor și Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului a dovedit dăruire și vocație pentru viața monahală și slujirea preoțească și arhierescă, statornicie în desfășurarea activităților misionare, de asistență religioasă și socială, râvnă pentru promovarea de acțiuni cultural-educative și media bisericești, experiență administrativă și strădanie deosebită pentru activitatea științifică, aptitudini edilitar-gospodărești și organizatorice, preocuparea pentru punerea în valoare prin expunere și popularizare în albume, monografii și CD-uri, a patrimoniului cultural al mănăstirilor din Arhiepiscopia Iașilor, precum și devotament și fidelitate față de chiriarh, astfel că Preasfinția Sa întrunește condițiile statutare pentru a fi propus în postul vacant de Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului...”

Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Ioan a înmănat Preasfințitului Părinte Episcop-vicar Emilian Crișanul mantia, crucea, engolpionul, camilafca și cărja.

„Primiți această cărjă episcopală spre a păstori turma cuvântătoare a lui Hristos din Arhiepiscopia Aradului, cea încredințată Preasfinției Voas-

tre. Pentru cei ascultători să le fie toiaș de sprijin și de întărire, iar pentru cei neascultători și nestatornici toiaș de deșteptare și de îndreptare.”

A urmat așezarea în tronul de Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului.

P.F. Patriarh Daniel i-a trimis P.S. Emilian, ca semn al aprecierii activității desfășurate în anii trecuți în slujba Bisericii, o cruce de binecuvântare.

Secretarul de stat pentru culte domnul Victor Opaschi a transmis mesajul statului adresat P.S. Emilian Crișanul, în care a apreciat întreaga activitate desfășurată de Preasfinția Sa îndeosebi pentru promovarea valorilor culturale și patrimoniale din eparhiile în care și-a desfășurat activitatea.

Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a rostit un frumos cuvânt de bun venit noului Episcop-vicar, în numele clerului, protopopilor din Eparhie și a ostenitorilor din Centrul Eparhial, arătând totodată bunele legături ce au existat dintotdeauna între cele două eparhii, a Râmnicului, de unde vine P.S. Părinte Emilian și cea a Aradului.

În cuvântul său, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul a vorbit despre activitatea desfășurată în cei 18 ani de slujire, în mai multe planuri de activitate: teologic, cultural, administrativ, social, atât ca slujitor al Sfântului Altar cât și ca dascăl în școlile teologice de la Iași și Craiova.

Apoi a adus mulțumiri părinților săi trupești, duhovnicilor și dascălilor care au contribuit la formarea sa duhovnicească și intelectuală până a ajuns la această demnitate.

De menționat este faptul că la acest important eveniment din viața Eparhiei arădene au fost prezenți oameni de cultură, deputați și senatori, reprezentanții celor două Universități arădene și ai administrației județene, municipale și comunale din Județul Arad, protopopii celor patru protopopiate, teologi și seminariști, tineri și copii.

După agapa ce a avut loc în sala de festivități de la reședința Centrului Eparhial, Înaltpreasfințitul Părinte Ioan, Mitropolitul Banatului, în prezența Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, l-a prezentat pe noul Ierarh, în persoana Preasfințitului Părinte Emilian Crișanul, membrilor permanenței eparhiale și protopopilor.

Protos. dr. IUSTIN POPOVICI

Scurtă biografie a Preasfințitului Părinte Emilian Crișanul

PS Emilian s-a născut în 12 februarie 1972, în localitatea Berezeni, județul Vaslui (nume de botez Vlad). Formarea teologică a dobândit-o la Seminarul Teologic Veniamin Costachi de la Neamț (1990-1995) și la Facultatea de Litere și Teologie din cadrul Universității Ovidius din Constanța, la Specializarea Teologie-Istorie (1996-2000), unde a urmat și cursurile de masterat la specializarea Istorie veche-medievală (2000-2002).

În anul 2003 a fost admis la cursurile de doctorat în cadrul Facultății de Teologie Ortodoxă, Universitatea Al. I. Cuza din Iași, la Specializarea Istoria Bisericii Ortodoxe Române, cu teza Mitropolia Moldovei și Sucevei: Arhiepiscopia Iașilor în prima jumătate a secolului al XX-lea (1900-1948), elaborată sub îndrumarea acad. prof. univ. dr. Emilian Popescu. În ianuarie 2009 i s-a conferit titlul de doctor în teologie.

În 2001 a urmat un curs de limbă engleză organizat de Consiliul Mondial al Bisericilor din Geneva la Academia Ortodoxă din Vilemov, Cehia, iar în 2005 a participat la un Stagiul de perfecționare a limbii engleze la Community of the Resurrection, Mirfield și cursurile de teologie din cadrul Colegiului Teologic Resurrection, Marea Britanie.

În lucrarea administrativă, Preasfințitul Emilian a îndeplinit funcțiile de: Mare eclesiarh al Mănăstirii Neamț; Preot spiritual al Facultății de Teologie din Iași; Președinte al Consistoriului monahal și Consilier Cultural al Arhiepiscopiei Iașilor; Exarh al mănăstirilor din județul Iași.

Din 14 noiembrie 2009 a îndeplinit funcția de Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului, cu titlul Lovișteanul.

Sfântul Sinod al Bisericii noastre l-a ales prin vot secret, în ședința din 4 iulie 2017, pe Preasfințitul Părinte Episcop vicar Emilian Lovișteanul ca Episcop vicar pentru Arhiepiscopia Aradului cu 43 de voturi din 46 de voturi valid exprimate.

ȘTIRI

Preasfințitul Emilian Crișanul și-a prăznuit sfântul ocrotitor

În, 18 iulie 2017, la prăznuirea Sfântului Emilian din Durostorum, la Catedrala Veche din Arad, Preasfinția Sa Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului, a săvârșit Dumnezeiasca Liturghie pentru a-și cinsti pe sfântul ocrotitor.

La slujba Sfintei Liturghii a fost prezent și Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, pentru a participa la bucuria duhovnicească prilejuită de sărbătorirea Sfântului Mucenic Emilian. În cadrul Sfintei Liturghii au fost înălțate rugăciuni de mulțumire pentru binefacerile revărsate asupra Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Timotei, a Preasfințitului Părinte Emilian Crișanul, precum și asupra clerului și a întregului popor din Eparhia Aradului.

La sfârșitul Dumnezeieștii Liturghii Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Timotei a rostit un cuvânt prilejuit de prăznuirea Sfântului Mucenic Emilian, apreciind totodată activitatea pastorală, misionară și cărturărească a Preasfințitului Episcop-vicar Emilian Crișanul. La rândul său, Preasfinția Sa, a mulțumit chiriarhului pentru cuvintele de apreciere punând în evidență slujirea jertfitoare la care este chemat și de care ne dă pildă Mucenicul Emilian. Totodată Preasfinția Sa și-a arătat deschiderea față de preoții și credincioșii acestei Eparhii și de problemele pastorale și misionare, precum și de provocările pe care le pune în față lumea de azi, angajându-se în întâmpinarea și soluționarea lor, în deplină ascultare față de Înaltpreasfințitul Părinte Timotei.

Cuvânt de bun venit și de urare a adresat și Preacucernicul Părinte Traian Micoroi, parohul Catedralei Vechi, oferind Preasfinției Sale un frumos buchet de flori din partea slujitorilor și credincioșilor Parohiei Arad-Centru.

La orele amiezii, în sala de festivități de la reședința Centrului Eparhial, Preasfinția Sa a oferit o agapă creștinească în cinstea prăznuirii Sfântului Mucenic Emilian, la care au participat părinții consilieri și protopopi, părintele Cristinel Ioja, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad, ostentori de la Centrul Eparhial, preoți și credincioși de la bisericile de seamă ale municipiului.

Sfânta Liturghie săvârșită în această zi este prima slujire a Preasfinției Sale în noua deminată de Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului, înscăunarea Sa având loc cu două zile înainte, duminică, 16 iulie 2017.

Preasfințitul Părinte Episcop-vicar Emilian Crișanul îl are ca ocrotitor pe Sfântul Mucenic Emilian de la Durostorum de peste 26 de ani, din momentul tunderii în monahism ce a avut loc la Mănăstirea Neamț, la 15 februarie 1991.

(Marcel TANG)

Un nou cadru didactic pentru Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad

În ziua de 19 iulie 2017 a avut loc concursul pentru ocuparea postului de lector universitar la disciplina Patrologie și literatură post-pastrică, Limba greacă biblică și patristică și Istoria învățământului teologic ortodox din Arad din Statul de funcțiuni al Facultății de Teologie Ortodoxă din cadrul Universității „Aurel Vlaicu” din Arad. La acest concurs s-a înscris un singur candidat: dr. Marcel Tang. Comisia de examinare a fost formată din Pr. Prof. Dr. Cristinel Ioja (Președinte), Pr. Prof. Dr. Vasile Vlad, Pr. Conf. Dr. Lucian Farcașiu, Pr. Lect. Dr. Gabriel Basa și Pr. Lect. Dr. Ștefan Ne-greanu.

Conform metodologiei de concurs, a avut loc susținerea unei prelegeri publice de către candidat, selectată de Comisie, cu titlul: Contextul istoric al convocării Sinodului II Ecumenic și contribuția Sfântului Grigorie Teologul. Această prelegere, care a durat 45 de minute, a fost urmată de întrebări și răspunsuri cu referire la tema expusă. După aceasta, în prezența Comisiei de examinare, a Înaltpreasfințitului Părinte dr. TIMOTEI Sevicu, Arhiepiscopul Aradului, a Preasfințitului Părinte dr. EMILIAN Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului, precum și a cadrelor didactice și a numeroși studenți din Facultatea de Teologie, candidatul a susținut Planul de dezvoltare a carierei academice. În cadrul acestei secțiuni a examenului, candidatul a prezentat cele mai importante contribuții științifice realizate până la această dată, concretizate în cărți de unic autor și o carte în colaborare, precum și studii, articole și alte diverse contribuții academice.

Președintele comisiei, Pr. Prof. dr. Cristinel Ioja, a salutat prezența celor doi ierarhi, evocând bucuria cadrelor didactice pentru acest bun prilej prin care, în continuarea manifestărilor bisericești din zilele precedente, dedicate instalării și aniversării onomastice a noului episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului, Preasfințitul Dr. EMILIAN Crișanul, a putut fi realizată acum o întâlnire și în context academic. Părintele Decan a făcut o sintetică prezentare a Facultății din punct de vedere academic-științific și misionar-cultural, evidențiind rolul Înaltpreasfințitului Părinte Timotei în dezvoltarea Facultății și transmițând salut de bun venit noului ierarh din partea corpului academic.

Domnul candidat, Dr. Marcel Tang și-a prezentat contribuțiile științifice realizate și a creionat perspectivele cercetării pentru viitor, precum și modul în care va înțelege să-și desfășoare activitatea didactică și formativă în Facultatea de Teologie din Arad. A urmat sesiunea de întrebări și răspunsuri din partea Comisiei, precum și alte aprecieri din sală cu privire la temele dezbătute și la modul în care candidatul și-a prezentat perspectivele cercetării și ale activității didactice. Primul dintre vorbitori a fost Înaltpreasfințitul TIMOTEI, Arhiepiscopul Aradului, care a mulțumit candidatului pentru frumoasa expunere și pentru toată activitatea depusă până acum, atât ca profesor de religie în cadrul Preparandiei arădene, cât și ca protoplat al Catedralei Vechi, recomandându-i câteva direcții teologice de urmat în preocupările sale viitoare.

Preasfințitul Părinte Episcop vicar EMILIAN Crișanul a mulțumit corpului profesoral pentru primire și a felicitat pe candidat.

După încheierea sesiunii de întrebări și răspunsuri, Comisia a apreciat cu notă maximă prestația academică și întreaga activitate de până acum a domnului dr. Tang Marcel, președintele Comisiei felicitându-l pentru susținerea cu succes a acestui concurs, urmând ca, pe baza validării acestor rezultate să devină, începând cu noul an universitar, cadru didactic titular al Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad. În același context, părintele decan Cristinel Ioja și-a exprimat speranța că și prin această nouă însuflețire a corpului academic, prestigiul acestei școli teologice răspunde provocărilor și exigențelor educațional-formative și misionar-apolgetice prezente și viitoare.

(Pr. Filip ALBU)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU
Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.